

И зашто ма смѣщавашъ? уповай на бога, ако исповѣмса емо, спасеніе лица моего и богъ мой. И като са провдигна пакъ съ голѣмъ трѣдъ возлѣзе на камыка, и държеше първото свое правило, вышного положивъ привѣжище севѣ. Богъ же призираи на землата и творай ю трастиса, призираса свыше съ милостиво око на угодника своего, и заповѣда ангелъ своему да му приноса всякой день хранѣ. И така са исплываше и на него писанното: хлѣбъ ангелскій аде челоуѣкъ.

Така като са поминѣваше той, слѣхъ са раздаваше за него както рекохме понапредъ, така что са чѣ и до цара, че пожела и той да го види. Но това время на възгарскій къ велика Преслава престолъ царѣваше благочестивый царъ Петръ сынъ и пріемникъ славнаго и Грекомъ весьма страшнаго Симеона. Той като былъ дошелъ тогасъ въ средецъ, и чѣлъ за преподобнаго, проважда деветъ мѣжи твърдѣ хитры ловцы да диратъ сватаго, заповѣдавъ имъ да са не вращатъ, ако го ненамѣратъ. А тѣ като пріеѣхъ заповѣдъ отъ цара, много скоро достигнѣхъ рылаъ. И тамо много дни обходивше, не намѣрихъ нищо, а изнемошѣхъ отъ гладъ, и незнахъ что да праватъ. Нето смѣлахъ при царѣ да са завърнатъ нето пакъ гладни можахъ по пѣстыната да са скитатъ. Страхътъ обаче надмынѣваше гладъ, зато и непрестанахъ отъ да го диратъ. Едва ли късно нѣкога намѣрихъ нѣкое знаменіе и по него достигнѣхъ гдѣто сватый живѣаше и поискахъ отъ него да пріемѣтъ благословеніе. А той сподобивъ ги благословеніемъ, попыта ги за причинѣтъ на идваніето имъ. И тѣ му изъвихъ сичко. Сватый пакъ, като предвидѣ дѣшевными очима, че отъ пать дни са гладни, скоро трапезѣ имъ предлаго и любезно ги нагостава съ единъ малъкъ хлѣбъ. Той бо что нѣкога си пать тыщцы съ петь хлѣбовъ насытивый въ пѣстыни, насыща и тѣка деветъ мѣжѣ отъ единъ хлѣбъ. И о чѣдесе! както тамо останѣхъ доволно трѣхи, така и тѣка останѣ трѣха (часть) половины хлѣбъ. Това като видѣхъ тѣ, много са смахъ. И тѣ что помыслихъ че единъ хлѣбъ нече имъ постигне, слѣдъ насыщеніе то си половины хлѣбъ оставихъ. И като са завърнѣхъ, искавахъ всичко явно на цара. Отъ божественна ревность распаленъ, и отъ велика радость исплненъ, Царьтъ, тичаше като елень по жетка къмъ изворотѣ водни: зацо, като по любезнытъ си, взрзо потекохъ къмъ планината. И като пристигнѣхъ рѣкѣтъ Рылаъ, намѣрихъ единъ твърдѣ голѣмъ и кршени камыкъ (канара), по когото никакъ неможаше да са мине, отъ него не можихъ да заминѣтъ напредъ, и повърнѣхъ са. Той часъ пакъ возлѣзкатъ на дрѣга висока гора, коато околнитѣ жители Книшавѣ зовахъ и отъ тамо показовахъ на цара горѣтъ и камыка гдѣто преподо-